

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Responsio a dea quæ Societatis hominibus obiiciuntur. Cap. V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

riò in ea institutam in raptu quodam commendauit. Rector Collegij Florentini suo Cofessario P. Virgilio Cepario, dum ordinariam pro morte Societatis cum suis Consultoribus consultationem haberet vidit in Spiritu omnia verba quæ proferebat, ei à Spiritu S. inspirari. Et illam ipsam rem, de qua consilia suorum exquirebat, indicauit nominatum euidam Nouitia, olim in sæculo filie spirituali P. Ceparij. Cum Principissa Maria filia serenissimæ Hetruricæ Ducis Francisci, desponsata esset Christianissimo Regi Gallie Henrico quarto, & B. Mariam Magdalenam uisitallet anno 1600. suasque necessitates eius precibus commendasset: nominatum autem desiderium proles mascula, promisit illa se id patituram à Deo, (immo aliis id fore prædixit) dummodo tria ipsamet ad regni thronum euecta præstaret. Primò vt procuraret apud Maiestatem regiam, reuocari in Galliam Patres Societatis Iesu, dicens illi, hoc esse vnum ex magnis obsequiis, quæ illa posset præstare Deo in beneficium illius regni. Secundò vt procuraret extirpationem Hæresum, & reddaci regnum ad illum statum, in quo erat tempore S. Ludouici. Tertiò vt esset amatrix, pauperum.

Hæc Dei & Sanctorum iudicia & fauores Societati præstiti, sufficiens iis, qui ad eam vocantur, ad amandam hanc Religionem & amplectendam: & ad spernenda iudicia contraria hominum, vel improborum (vbi sunt Hæretici & Catholici scandalose viuentes) vel proborum, non noscentium intimè Societatis institutum, & procedendi modum, aut à malenolis deceptorum fallis informationibus. *Sanctorum enim iudicia, inquit S. Chrysolomus, nec ad gratiam neque ad inimicitiam sunt, sed ab omni sunt dubitatione libera.*

Ad hoc caput referri potest quod Deus seuerè puniat in altera vita eorum animas, qui in Societate vacillarunt in vocatione, etsi eam non deseruerint. Mea memoriâ ante annos circiter sexaginta apparuit Vilnæ noster quidam Coadiutor Sartor P. Petro S. Kargæ post mortem, rotus igneus, in ferreo vneo parieti infixæ fauces transeunte appensus: & causam dixit esse vacillationem suam circa vocationem, hoc est negligentiam in repellendis tentationibus, suadetibus vt Societatem desereret. Aliud (vt omittam multa alia) contigit Iaroslauicæ, quod hic referam, illis ipsi verbis, quibus scriptum est ab iis qui fuerunt eo tempore in illo Collegio.

Circa annum 1630. in Collegio Iaroslauicensi Societatis Iesu apparuit quidam frater è nostris, pia memoriâ P. Ioanni Wienensi, dicens, annis 14. se fuisse detentum in purgatorio, ob vacillationem in vocatione (ad quam tamen deserendam non conserat) petens ab eo orationes. Prædie bonus Pater, in recreatione eam retulit visionem, orationes pro eo efflagitans, sed deri-

sus est, non solum coram præsentibus, sed etiam coram veniente cum R. P. Rectore, P. Stanislao Bronouovvs, qui per iocum dixit P. Wisnensî, vt eum participem efficeret eorum visionum. Promisit P. Wisnensî, & ecce cum venisset intempestâ nocte ille idem mortuus ad P. Wisnensem, remissus ab eo est, ad P. Bronouovvs. Venit igitur ad cubiculum dicti P. Bronouovski Rectoris tum Iaroslauicensis, pulsat, intrat, in medio cubiculi consistit. Inopinata visione perterrefactus P. Bronouovski, otius egrediens è cubiculo iubet orationes Patrum & Fratrum promittens. Postridie P. Wisnensê vocato, & quod iocum eius non intellexisset paternè correpto (post eam etiam visionem statim in morbum incidens, aliquot paroxysmis incredulitatem suâ P. Bronouovski iussit) iussit, vt mortuum iterum ad se remitteret. Sequenti igitur nocte venit defunctus ad P. Rectorem, & cum eo placidè collocutus est, in discessu etiam amplexatus, cùm mira animi delectatione, quod eum amplecteretur, qui certò in celo futurus erat. Hæc cum ab aliis, tum ab ipsomet P. Stanislao Bronouovski pro Superioratu Periaslauum discedente, audiui Ostrogij, dum ei pedes (vt hostij, qui eò venerat) lauaret. In fidem huius rei me subscripsi, rogatus à R. P. Nicolao Lancicio. Cracouicæ 29. Augusti 1642.

*Stanislaus Szozepanovvski
Societatis Iesu manu propria.*

Hanc ipsam Historiam confirmauit, & fufius descripsit meo rogatu, R. P. Matthias Paluszkievvicz Theologiae professor, & in Collegio nostro Cracouicensi Theologicorum studiorum Præfectus, qui eo tempore Iaroslauicæ Rhetoricam in Collegio nostro docebat, & nomen huius fratris, Magistri infimæ Grammaticæ (qui P. Wisnensî & P. Rectori apparuit) ait fuisse, Alberti Mohovvski. Quod ipsum confirmauit R. P. Ioannes Krempski, professor Theologiae in Collegio Cracouicensi, qui tunc, dum hæc res contigisset Iaroslauicæ, & publicè narraretur, tertium probationis annum, iuxta morem Societatis peragebat. Amborum scripto data mihi testimonia indubitata, hæc de re conseruo, & habere hæc de re testimonia P. Bronouovski & P. Wisnensî, quibus, hic mortuus, apparuit, sed pridem sunt piè mortui, antequam huius rei notitia ad me peruenisset.

CAPVT QVINTVM.

Responsio ad ea quæ Societatis Homini bus obicitur.

Qvod legimus in sacris literis, à Iudæis S. 219. Paulo Apostolo dictum, de primitiua & Act. 28. 23. florente Christi Ecclesia, quia vbique ei contradicitur: hoc experitur Societas Iesu vbique & semper

per experta est, & experietur deinceps si erit Deo accepta, & si sua munia rectè obibat sine humanis respectibus, ad solius Dei gloriam sincerè promouendam & defendendam intenta. Quia vt ait Apostolus: *Quem diligit Deus, castigat.*

Heb. 12. 6. Et vt ipse Dominus dixit in alio loco per dilectum suum Discipulum, *Ego quos amo, arguo.*

Apoc. 3. 19. *castigo.* Et hic fuit Dei mos semper. Hinc Proverb. 3. 12. scriptum est: *Quem diligit Deus, corripit, & quasi Pater in filio complacet sibi.* Quocirca hanc S. Raphael causam attulit tribulationum

Tob. 12. 13. *Tobia: Quia acceptus eras Deo, necesse fuit, vt tentatio probaret te.* Ideo dum Nostri in Lusitania non

Orland. 220. *inutiliter nec per ignauiam tempus exigent, eis que ingenti populi plausu ad voluntatem fluerent omnia, vnus illud crucis amatores angebat; quod nulli infirmitatibus exercebantur: quibus si diu carerent, dicebat Xauerius, videri sibi nequaquam fideliter militare.* Didicerat hoc à S. P. Ignatio idem sentiente.

Orl. 11. n. 60. *Quocirca cum Archiepiscopus Toletanus Silicau in Templum curasset edici anathema, ne quis è suis populis apud nostros aut peccata confiteretur, aut alia Sacramenta suscipere, neque Parochus quispiam aut Ecclesie Toletanae Sacerdos, quenquam è Societate, in suis Templis permitteret, vel concionari, vel vulgo Sacramenta prebere, ac ne vii quidem suo iniussu ad rem Diuinam cultu vilo apparatus, sacrorum; Tomatus re cognita, hilari statim fronte explicataq; dixit: quod iis literis nunciabatur, id in latis numerandum videri. Vt postea euenit cum magna commendatione Societatis, & confusione eius Adversariorum.*

221. *Merito in latis numerandæ sunt persecutiones, Primò, quia vt S. Augustinus scripsit: Coniectura est, cum te Deus immensis persecutionibus corripit, te in electorum suorum numerum destinasse: nec tantum coniectura, sed certum argumentum eò quod Apostolus dicat: Quos presciuit, & predestinauit conformes fieri imagini Filij sui, id est vt benè explicat S. Augustinus, Vasquez, & Cornelius, predestinauit ad hoc, vt patiantur sicut passus est Filius Dei Christi autem tota vita fuit crux & martirium: vt docent S. Ambrosius S. Bernardus, & B. Laurentius Iustinianus.*

222. *Secundò, merito in latis numerandæ sunt persecutiones. Quia vt ait S. Gregorius: Ego Abel esse non suspicor, qui Cain non habuerit. Et vt dicit S. Chryostomus: Si flagellat proprium filium quem recipit, qui non flagellatur, sine dubio, non est in numero filiorum.*

223. *Tertiò, quia vt scribit S. Leo. Quando studiosiores pro nostra salute fuerimus, tanto nos reuolentius aduersarij impetent.*

224. *Verumenimuerd, quemadmodum S. Stephanus Protomartyr, à quinque classibus Iudæorum persecutiones patiebatur; ita Societas à totidem generibus hominum, ea quæ sustinet, patitur: nimirum ab Hæreticis, ab Ethnicis, à Catholicis vita scelestâ contaminatis, ab aliquibus Prælati, & Ecclesiasticis ob priuatas quasdam causas, Societati immeritò offensis,*

denique à quibusdam viris probis, finitè in formatione maleuolorum vel leuium hominū seductis, & deceptis, aut inuidiâ laborantibus. Vt enim B. Laurentius Iustinianus ait: *Demon de inuicis virtutum viros aliter atque impugnat, nunc maius conficitur lorum animos commouet, nunc bonorum etiam sub bo. c. 6. ni zelo irritat contra illos: fit, diuinâ dissonantia clementiâ plerumq; vt iste sit confusus confictus, vt neque qui impugnatur, neque qui infestus est, mysterium iniquitatis agnoscat.* Sed quæ hæcenus passa est Societas à talibus, per exilia, per carceres; per detractiones, per libellos famofos calumniis & mendaciis plenos; per rapinam famofos bonorum per usurpationem iniquam; ac per impedimenta iurium iis debitorum, per lites iniuriosas iis intentatas, per excommunicationes & interdicta iniustissima proclamata, & aliis ab odio & furore ac inuidiâ inspiratis modis, his similia & maiora, multi eximij in Sancta Ecclesia Sancti, benè de Ecclesia meriti, passi sunt (vt ostendi alatis exemplis, in Opusculo de modis portandæ Christi crucis) & alij sanctissimi Religiosorum Ordines, præsertim Mendicantes. *Quid mirari, inquit S. Isidorus Pelusior S. Chryostomus dicit: 139. cipulus, si sancti etiam viri bello exagitantur: Ex bellis enim præclariora trophæa, atque ornatiores spolia esse videntur.*

Ne tamen hæc linguarum & calomorum bella nocerent aliis, & à religiosa vita absterrent ad eam aspirantes, post antiquiores S. Ecclesie Doctores, Chryostomus & Hieronymus, S. Thomas Aquinas, & S. Bonauentura scribere coacti sunt defensorios Tractatus Religiosorum: in quibus responderunt ad ea quæ obieciuntur. Ideo S. Thomas edidit Opusculum decimum nonum, contra impugnantem Religionem: & S. Bonauentura Tractatum de Tr. con. Paupertate Christi, & pluribus post annis Opusculum cui titulus, Apologia Pauperum scripta contra Cyrillum de Abbatis Villa. Et ille quidem, in Proæmio Opusculi decimi noni, eos qui impugnant Religiosos, appellat *Amisillos Diaboli; Diuina gloria & humane salutis inuidiam* (quos ad persecutionem Religiosorum incitat) & *Diaboli inimicos: super populum Dei; vt ait Psalmista, malignantes consilium; & cogitantes aduersus Sanctos Dei; & viros caelestes, iuxta illud S. Gregorij Papæ illos precipue reprobi in sancta Ecclesia persequuntur, qui multis conspiciunt profuturos, idq; eo animo eos auferere, primò, vt ipsos annihilent; secundò, vt si hoc non possint, saltem eorum famam destruant apud homines, vt in eis fructificare non possint, vt nomen eorum in fama non habeatur.* Nominatim autem commemorat antiquos Religiosorum Mendicantium inimicos, & persecutores, excelsisse pro possessi à consorcio studentium; & conatos esse impedire predicationem, & confessionum audientiam: quibus in populo fructificabant; & paupertatem eorum ac perfectionem vitæ blasphemasse, elemosinas subtraxisse, & non solum verbis eos infamasse, sed etiam literis per-

niserum orbem directis, non contentos, iniquitatem propriam deorare, vel proximos ledere, sed quod semel oderunt, per totum orbem insamare, & ubique blasphemias seminare. Et ita, inquit, prædicatorum malignantium nequitiam comprimere intendendo, viginti quinque capitibus fusè tractatis, Religiosorum Mandicantium viuendi rationè defendit.

Quin & Alexander quartus Papa, quosdam Magistros & Scholares ac Auditores, Academiæ Parisiensis Professores, Mendicantium aliquos infestantes, in Bulla quadam ait, Euidenter cognosci, quod ipsi non pacifici, sed auctores scandali, non Dei sed Sathane filij vocari delectantur. Charitativè ordinem adeo pervertentes, quod non solum à seip-sis, sed etiam ab aliis excludunt damnabiliter pietatis studium, & desiderabilem nobis super omnia salutem impediunt animarum.

Ego abstinere à tam graui censura, nos dictis & scriptis denigrantium sed tanquam amicos tractabo. Magni enim amici sunt, qui nobis suppeditant multas & magnas occasiones meritorum in mundo, & coronarum æternarum in Cælo, dum has æquo & libenti animo ferimus ab iis illatas iniurias, & eos amando, oramus pro ipsis, & bona pro malis, (benefaciendo) reddere satagimus, & reddimus, dum possumus. Factis enim exprimerè volumus illam B. Baptistæ Veranæ Franciscanæ doctrinam. Quando, inquit, anima crescit in gratia, non cognoscit amplius inimicos, imò quamlibet personam, qua adiuuat ad salutem (vbi adiuuant offerentes materiam patientiæ) cognoscit pro amico. Ideo meritò Sanctus ille Monachus Stephanus, laudatus ob id, à S. Gregorio Papa, eum sibi amicum credebat, qui sibi molestie aliquid irrogasset, & omnes suos aduersarios, nihil aliud, quam adiuutores estimabat. Adiuuabatur enim ab iis, ad altum in celis locum assequendum. Quocirca benè monet S. Chrysostomus, vt eos, qui hostiliter nos persequuntur, magis diligere studeamus, vt ipse eos, qui nobis innumerorum bonorum sunt auctores.

Respondendum tamen est præcipuis siue contumeliis, siue admirationibus & irrisionibus quorundam. Benè enim docet S. Thomas Doctor Angelicus, Tenemur habere animam paratum ad contumelias tolerandas, si expediens fuerit: quandoq; tamen oportet, vt contumeliam illatam repellamus; maxime propter duo. Primum: propter bonum eius, qui contumeliam infert, vt videlicet eius audacia reprimatur, & de cætero talia non atterent, secundùm illud: Responde stulto, secundùm stultitiam suam, ne sibi sapiens videatur. Alio modo, propter honum multorum, quorum profectus impeditur, per contumelias nobis illatas. Vnde Gregorius dicit, hi quorum vita in exemplo imitationis est posita, debent, si possunt, detrahentium sibi verba compescere, ne eorum prædicationem non audiant, qui audire poterant, & ita in prauis moribus remanentes, bene viuere contemnunt. Nos tanè hæc, contra nos linguarum & manuum, sagitta minimè lædunt.

Mundus (vt dixit Deus Patet S. Catharina Senensi) percutit exteriorem corticem corporis eorum: putans eos offendere, sed ipse ab eis offenditur: quia sagitta que non inuenit vbi possit intrare, illud redit ad sagitantem. Ita mundus operatur cum sagittis iniuriarum, persecutionum atque murmurationum suarum, sagittare volens istos perfectissimos seruos meos, sed eis nocere non valet. Nam hortus animarum eorum est valde clausus, & non inuenit vbi possit intrare. Ideo sagitta redit ad eum qui sagittauit veneno culpa venenata: seruos autem meos & amicos nullo modo ledere potest. Et, si forte modicum in corpore ledat, animam verò vel in minimo ledere non potest, immo beata simul & dolorosa consistit. Beata quidem est propter vnionem & affectum charitatis quam habet in se: dolorosa verò propter peccatum proximi.

Solatur nos inprimis Domini Iesu, Ducis huius militiæ præmonitio dicentis: Si mundus vos odit, scitote quia me priorem vobis, odio habuit. Si de mundo fuisset (absoluendo à peccatis, concubinos, vsurarios, & similes, potando, saltando, graua scelerata in concionibus, confessionibus, & priuatis colloquiis non corrigendo, & similia faciendo more mundanè vinentium) Mundus quod suum erat, diligeret: quia verò de Mundo non estis, propterea odit vos mundus. Non est seruius maior Domino suo, si me persecuti sunt, & vos persequuntur.

Solatur nos id quod scribit S. Chrysostomus. Fieri non potest, vt qui virtutibus dediti sunt, ab omnibus audiant bene semper: & illud præterea, ne virtutis curam agentibus viris, multi vbiq; detractores insurgant. Bona enim apud omnes fama, signum certè vel maximum est, haud multam sanè virtutis haberi rationem. Quomodo enim à cunctis laudatur, si quis affectos iniuria homines ab improbis eripere studeat: Rursus verò si peccatores castigare, iustos laudare velit (vt par est) laudabit hos quidem, vituperabit illos: Ita qui virtutis exquisitus imitator esse voluerit, nec vilius præterea nisi Dei laudem querere, is ab omnibus laudari, & bene semper audire nullo modo poterit. Quippe in virtutem multa vsque viri congelascent insana.

Est & altera causa, ob quam Dæmon Societatem persequitur, quia videt tam multos infideles & hæreticos & impios per eam Deo optulante esse ereptos & quotidie eripi in India Orientali & Occidentali, in Iaponia in Regno Sinesi, in Germania, Polonia, Lithuania, Austria, Bohemia Moravia, Silesia, & alibi, quam ob rem etiam hæresi infectarum ciuitatum Magistratus & ciues alios patiuntur apud se Catholicos, nostros nequaquam, quia vident & audiunt, plurimos à Lutheri & Caluini hatis ad Ecclesiæ Romanæ gremium per nostros homines adduci. Quam rem pulchrè ponderans, vt solet omnia, S. Chrysostomus, circa illa verba Apostoli: ostium mihi apertum est magnum, & aduersarij multi, sic ait: Si magnum ostium, quomodo aduersarij? Et paulò post responderet: Quod multi adeo reluctentur, indicium est Euangelica victo-

231. dial. c. 78.

Ioan. 15. 18. 20.

232. h. de virtutibus & vit.

233.

h. 43. in 7. Cor.

227. W. d. to 2. Anzal. Franc. A. 1516. n. 22. Bulla. De quibusdã. A. 1516. f. Non. Mar. 1517.

228. 4. p. Co. 16. S. Faciel. 12. 1. 7. c. 16.

229. h. 11. in E. uas.

h. 11. in Gen.

230.

1. 1. 7. 2. 1. 1.

Pro. 1. 6. f. 1.

h. 9. in B. tech.

victoria. Nusquam enim nocentissimus ille aduersarius irritatur grauius, quam cum suorum instrumentorum multa sibi eripi videt. Aduersus eos autem qui humilia & leuia operantur, nihil inuebitur lethalis illa bestia.

orat. 7. Solatur nos illud, quod Dio laudat ex Antisthene, commendatum ab Antonino. Etiam cum benefeceris, male audire, regium est.

Chr C6c. de 8. beat. H. praef. in L. Paralip. Solatur nos id, quod dixit S. Chromatius Aquileiensis Episcopus, appellatus à Hieronymo, sanctissimus & doctissimus: Non est dubium, quia benefacto comes est semper inuidia. Nam ubi ceperis rigidam tenere iustitiam, insolentiam repercutere, incredulos ad pacem Domini conuocare, ubi ceperis denique à mundanis hominibus & erroneis discrepare, statim persecutiones oriuntur, necesse est surgant odia, amulatio laereret.

234. l. 2. ep. 114. Solatur nos, quod ij qui nos impetunt, nulla sunt à nobis affecti iniuria, sed ij ad quorum spiritualia obsequia Ecclesiastica prompti semper sumus, illique nos impendimus, & quorum vice portamus pondus diei & æstus, seruientes animabus, illorum curæ commissis, nocte & die, iudicentur à Sanctis, non à nobis homines valde improbi, quibus displicere, iudicio Sanctorum & Sapientum, laus nostra est: Perdita ac profligata improbitatis mihi esse ille videtur, inquit S. Ildorus Pelusiota, non qui eum, à quo iniuriam & contumeliam accepit, vicissim, verum qui meliorem, atque omnium laudibus celebratum, odio & cauillis insectatur. Ille enim etsi virtutis fastigium minime ascendit, at iustam tamen causam odij habere videtur. Hic autem, cum nulla causa subsit, non tam cum homine, quam cum virtute bellum gerit, ac bona omnia funditus euellere conatur.

235. fasc. amor. c. 11. col. 5. Solatur nos id, quod scribit B. Laurentius Iustinianus. Huiusmodi odium, testimonium sanctitatis est, virtutis decor, innocentie præco, pedissequus gratia, bonorum morum denunciator, & rationale argumentum predestinationis eterne. Gaudeat igitur, quem Mundus persequitur, malorum lingua dilaniat, & Diaboli exercet nequitia. Illum enim mundus conatur euertere, quem diligit Christus. Quem verò suo amore Christus efficit dignum, mundi permittit tolerare flagella.

236. l. 8. ep. 36. Solatur nos Gregorij dictum: In tanto existimet se Deo placuisse quis omnipotentis, quanto se peruersis hominibus displicuisse cognoscit.

237. Cast. Maf. 7. c. 4. Solatur nos præclarum dictum S. Tereciæ, multa etiam à viris bonis passæ: Semper, inquit, obseruatum est, eos qui Christo Domino viciniore & propinquiores fuere, plus alis, laboribus, & aduersis lancinatos & diuexatos fuisse. Et alio in loco. Certissimum est, per viam difficultatis ac laborum, à Deo conduci eos, quos multum diligit, & quod magis eos diligit, ed etiam per grauiore difficultates eos conducere. Itaque vt S. Ildorus Pelusiota scribit: Quem admodum Apostoli fortitudine animiq, magnitudine sepe, diuinoq, auxilio instructi atque armati, tot bellis exagitati, & certaminum causa, satis amplam conso-

lacionem capiebant, (non enim sua, sed Dominice glorie causa, ea patiebantur, qua patiebantur) ac primum non inuidia, qua pravorum virorum successibus discrucari solet, eos laesi, eodem modo nos quoque, cum non ob improbitatem nostram, sed pietatis ac iustitie causa, malo aliquo afficimur, animis consternari minime debemus: Nobis enim etiam ante futuras coronas, certaminum causa sufficit.

Et nobis applicamus illud, quod S. Cyprianus Martyr scripsit Antoniano, defendens S. Cornelium Papam calumniis impetitur: Quod quaedam de illo inhonesta & maligna iactantur, nolo mireris: cum scias esse hoc opus semper Diaboli, vt seruos Dei mendacio laereret, & opinionibus falsis, gloriosum nomen infamaret. Vt qui conscientie sua luce clarificum, alienis rumoribus sordidantur. Commordeant ergo nos, vt ait Seneca, citius multo frangunt dentes, quam impriment. Et sicut S. Ecclesia, vt scribit S. Ildorus Pelusiota, ita Societas eius pars, oppugnata est, sed non oppressa, verum iis ipse qui eam ex-

tinguere tentauerunt, splendidior emicuit. Nostra persecutionibus creuit Religio (ita & Societas) in pace deteriores facti sunt Christiani: vt inter alios Sanctos obseruauit S. Gregorius Nazianzenus. Quapropter possum applicare Societati illud dictum Christi Domini, quod audiuit ex sanctissimo ore eius Ioannes Hispanus è Metymna Campi Sacerdos Capuccinis, vit sanctissimus, vt refert Zacharias Bouerius in præclaris Annalibus huius sanctissimi Ordinis. Fratres mirari desinant: si hanc Congregationem hæcenus tot terroribus concussam, tot persecutionum machinis oppugnatam, tot demonum tentationibus exagitaram, tot denique ac tantis calamitatibus tum tempestatibus iactatam volui. Vndique illa tentanda ac probanda fuit, vt diuinum hoc, mihi acceptissimum opus esse ostenderetur. At verò expleto probationis tempore à me præstito, nihil est quod meuiant, ea enim, virtute mea excreuerunt, amplificabitur, dilatabitur, atque in orbe proficiet: demum eam metam attinget, ad quam altissimo meo consilio ac Sapientia præordinata fuit. Sed iam ad rem ipsam veniamus, & discutiamus ea, quæ quibusdam in nobis displicent.

PRIMA ACCVSATIO.

IN primis damnant aliqui in Societatis hominibus, communem cum cæteris secularibus victus rationem, nulla fere peccoliarum ieiunia, non abstinentiam à carnibus habentem, nulla ex regula præscripto ciliicia ac similes carnis macerationes adhibentem. Quibus primum illud monitum opponimus Apostoli: Qui non manducat, manducantem non iudicat: nec se manducanti carnes, ab iis abstinentes, ob id anteponat, cumque superbe despiciat. Si à cibis abstinet, inquit S. Ildorus Pelusiota, quid conuictus & maledictus, quam carnibus vesceris? præstiterat enim iis ingeritari, quam his contaminari. Quod si ab illis abstinet,